

„Va fi nevoie de un cu totul al mod de a gândi
dacă omenirea va fi să supraviețuiască” (Albert Einstein)

Mai, 2009

SOCIALISTUL

ediție specială

Publicație a PARTIDULUI ALIANȚA SOCIALISTĂ, membru al PARTIDULUI STÂNGA EUROPEANĂ

1 MAI Sărbătorim, sau ne revendicăm drepturile?

1 MAI – Ziua muncii, a dreptății și frăției sociale

În tradiția poporului român prima zi a lui Florar, denumirea populară a lunii mai, cunoscută sub denumirea de „Armindeni” este un simbol al renașterii și regenerării naturii. Își are sorginea în cultul naturii, al fertilității solului, al dragostei față de glia străbună, al vitejiei cu care strămoșii și-au apărat țara și țarina. Era ziua în care oamenii ieșeau în mijlocul naturii pentru a constata dacă bogăția de flori le poate aduce speranța într-un an îmbelșugat.

În anul 1889, când se împlinesc 100 de ani de la izbucnirea Marii Revoluții Franceze, reprezentanți ai mișcării socialiste s-au reunit la Paris în zilele de 14 – 21 iulie și au hotărât să dat naștere celei de-a doua

Internaționale muncitorești. La reuniunea socialistă, devenită primul Congres al celei de a doua Internaționale Socialiste au fost prezenți și 5 reprezentanți ai socialiștilor români: savantul Emil Racoviță, Dimitrie Voinov, Dionisie Many, Ion Procopiu și Mișu Săulescu, acesta din urmă din partea Cercului muncitoresc din București.

Congresul a adoptat hotărârea ca ziua de 1 Mai să se înscrie în calendar ca zi de organizare și de luptă a muncitorilor. A fost aleasă în amintirea jertfelor, a sângelui vărsat în ziua de 1 Mai 1886 de proletariatul american la Chicago, grevă în care s-a cerut **ziua de**

(continuare în pag. 20)

**CAPITALISMUL,
un sistem
generator de
corupție** pag. 10

**FRATE
MUNCITOR** pag. 6

MINCIUNA pag. 3
la rang de lege în România

**MAI EXISTĂ
CLASĂ MUNCITOARE?** pag. 8

**„HAI LA LUPTA CEA MARE,
ROB CU ROB SĂ NE UNIM !”**

1 Mai zi de protest, nu de sărbătoare

De mii și mii de ani, primăvara îi aduce omului bucuria nețărmurită a reînvierii naturii; îi aduce speranța că darurile cu care este înzestrată natura îi pot fi sursă directă de bucurie a vieții sau, indirect, prin transformarea celor mai multe dintre „oferțele” generoase ale mediului înconjurător, pe calea **muncii**, a **efortului creator**, tot atâtea posibile împlinirii ale fiecăruia dintre indivizi. Numai că primăvara acestui an este mai degrabă **primăvara tristeților noastre**; este **primăvara dezamăgirilor** pentru sute de mii, poate chiar milioane de români; este **primăvara disperării**; este **primăvara strigătelor de durere**.

Tristețe, dezamăgire, disperare, durere pentru toți cei care cu sutele de mii întâmpină în acest an **1 Mai**, prin tradiție zi de „sărbătoare a muncii”, cu asemenea stări de spirit pentru că și-au pierdut locurile de muncă; pentru că citesc în Constituția țării cum că statul are obligația asigurării dreptului la muncă, la venituri decente ș.a.m.d. dar... este criză; este,

deci, peste puțină guvernărilor de a mai respecta constituția, de a mai pune în aplicare propriile promisiuni, ba chiar propriile acte normative gen *Legea salarizării cadrelor didactice din învățământ*.

Este criză și în viața politică de vreme ce, după aproape jumătate de an de la alegerile parlamentare, structuri importante ale puterii nu și-au găsit reșezarea „algoritmă” menită a conferi punerea în practică a așa numitului „parteneriat pentru România”.

Nu este, însă, criză în zona talk-show-urilor televizate, fiecare dintre ele prilej de gâlceavă între reprezentanții partenerilor politici aflați la guvernare, de înțepături mai mult sau mai puțin otrăvite cu veninul tipic goanei după un loc cât mai vizibil în România sau chiar în Europa după Europarlamentarele din 7 iunie anul curent.

Nu este criză în justiția făcută prin intermediul aceluiași televiziuni; în amplificarea unor așa-zise fapte antisociale dar mai ales în preocupările pentru mascarea

Conf. univ. dr. **MARIN BADEA**

matrapazlâcurilor în care sunt implicați protagoniști de primă mărime ai vieții noastre politice: procurarea unor apartamente de lux pentru beizadele, afaceri trucate cu bunuri aparținând statului, licitații, pe bani publici desigur, făcute cu dedicații etc. etc.

Nu este criză în îndatorarea externă a țării, în preocuparea pentru înstrăinarea a tot ceea ce ar mai putea fi vândut din bogățiile naturale ale românilor, inclusiv în irosirea a cât mai multe vieți de tineri trimiși să lupte pe fronturi mult îndepărtate de granițele țării.

Dar **mai știm noi oare să protestăm cu prilejul zilei de 1 Mai? Mai putem acționa pentru coagularea numeroaselor nemulțumiri populare astfel încât să facem din prima zi a lui Florar o zi de protest popular, să ne fie mai bine tuturor celor marginalizați o dată cu reclădirea capitalismului în România?** Avem oricum de formulat un îndemn: **Să reluăm firul tradiției zilei de 1 Mai ca zi de luptă pentru libertate și dreptate socială.** Este un imperativ cu adevărat istoric.

Colectivul de Redacție:	Contact:
Lucia Stanciu, Marin Badea, Cornel Balaure, Viorel Știrbu, Argentin Stratopolos, Dumitru Stanciu, Ștefan Aureliu Mocanu Petra Ștefan	Str. Olari, nr. 12, sector 2, București e-mail: redactia@socialistul.ro bucuresti@pasro.ro web: http://www.socialistul.ro http://www.pasro.ro
Tehnoredactare:	tel.: 0212522886 tel./fax: 0212522887
Gabriela Tudor Rareș Cotulbea	

MINCIUNA LA RANG DE LEGE ÎN ROMÂNIA

La sfârșitul anului 2008, în timpul unei campanii electorale furibunde și deșănțate, o anumită parte a talmeș-balmeșului politic din România, autointitulată clasă politică, intuind de unde ar mai putea veni un număr substanțial de voturi, ca urmare a unor promisiuni fără acoperire, a propus și a votat, culmea!, în unanimitate, în Parlamentul României, o lege de majorare a salariilor profesorilor cu 50%. Moment de profundă păruială politică, evenimentul a evidențiat, dacă mai era cazul, că în România trăiește o pătură socială mult sub limita a ceea ce s-ar numi trai decent.

Aspiranții la putere, înnebuniți de dorință, nu conteneau să dea asigurări, care mai de care mai „tulburătoare”, cum că totul este posibil și se va pune în practică din prima zi a guvernării lor.

Cum capacitatea unor autohtoni români de a minți este proverbială, minciuna politică s-a dovedit „autentică” 100%. Au învins aspiranții codoșiți de „activul” întâi stătător al Țării. Și au uitat din prima zi de promisiunea lor. Acum au întors placa și fredonează melodia „Păi, dacă nu sunt bani!”.

Lucrurile s-au complicat

și mai tare când în scenă și-a făcut apariția F.M.I., pe post de uliu, venit pe meleagurile carpatine să-i salveze pe puii năuciiți de criza pe care „ai lui” tocmai o împrăștiaseră pe Pământ, din prea multă lăcomie și prostie. Că „grijuliul” ne-a împodobit cu un împrumut de care să nu mai scăpăm 500 de ani de acum înainte, mai treacă-meargă, dar ne-a și impus, așa cum numai el știe s-o facă, politicile sale de restructurare numai bune, cum bine s-a verificat pe aici și prin alte locuri pe unde a mai bântuit, de dus la ruină. Și, astfel, bieții dascăli, în loc să se aleagă cu o oarecare majorare, sunt puternic amenințați cu tot

Dumitru STANCIU

felul de „minorări” materializate în tăieri, retezări, reduceri, anulări etc. de sporuri, indemnizații sau alte butaforii financiare care le făceau traiul mai suportabil.

Și ca în bancurile cu „proști”, constată dăscălimea că tocmai cei care ar trebui să o înțeleagă, pentru că provin din rândul ei, tocmai aceia o atacă mai tare, mai distructiv.

„Păi, dacă nu sunt bani!?”.

Ce înseamnă 1 Mai!

Fac parte din generația celor ce au sărbătorit ziua de 1 Mai. Era o zi instituționalizată ca liberă. Nu mi-aduc aminte ca de o zi în care se făcea politică. Efectiv dispuneam de timpul meu. Puteam să merg cu prietenii într-un spațiu amenajat unde era muzică, mici, bere și multă veselie. Mă puteam duce la iarbă verde cu familia fiindcă stiam că și a doua zi eram liber. Mă odihneam. Nu simțeam presiunea asigurării venitului, a locului de muncă, etc.

Astăzi nu simt nevoia să sărbătoresc ziua de 1 Mai. Am alte probleme mai urgente.

Socotesc dacă mi-ajung banii pentru cheltuielile lunare cu masa și întreținerea ca să constat că nu îmi rămâne și pentru o evadare la iarbă verde. De ceva timp constat că sunt și alți oameni în aceeași situație. Îi cheamă patronul la muncă și se duc fiindcă altfel nu sunt plătiți sau își pierd locul de muncă.

Prin tradiție, 1 Mai este o zi a primăverii și a onorării muncii prin sărbătoare. Pentru mine astăzi este o zi numai de muncă. Așa se schimbă vremurile. Sper ca în timp să se reînoade tradiția și să redevină sărbătoare.

Dumitru DUMITRIU

UNDE E AVEREA SINDICATELOR?

Se spune că vechile sindicate erau curelele de transmisie ale partidului. De fapt, zicerea îi aparține lui Lenin și știa el bine despre ce era vorba în propoziție. Dar, pe vremea aceea, sindicatele aveau gestiune și control financiar propriu. Nici Curtea de Conturi nu se amesteca în averea sindicatelor. Guvernul, dacă voia să ajute, veghea cu strășnicie ca obiectivele construite de UGSR să fie realizate la prețuri corecte, cu materiale de calitate și la standarde tehnice corespunzătoare. Pe vremea „curelelor de transmisie” exista un cod al muncii care nu îngăduia nimănui să lase oamenii pe drumuri, fără locuri de muncă, adicătelea. Nici guvernul și nici partidul nu închideau fabrici și uzine, întreprinderi și instituții de câte ori avea chef de hîrjoană banca lui Rockefeller. Erau garantate nu numai locurile de muncă, ci și siguranța lor. Salariații beneficiau de susținerea sindicatelor în obținerea de locuințe, iar tinerii erau, de asemenea, sprijiniți să primească apartamente gratuite sau în regim de creditare avantajos. Nu erau, desigur, apartamente de lux, ca ale d-nei Ioana Băsescu, dar ofereau condiții civilizate de trai și în orice caz era mai bine decît să se înghesuie tinerele familii în spațiul părinților. Sindicatele aveau proprietățile lor în toate stațiunile climaterice și turistice (ale cui or fi acum hotelurile din Eforie Nord, Slănic Prahova etc?). Sindicaliștii primeau bilete de tratament pentru cei bolnavi și suferinzi. UGSR finanțase minunate Case de cultură în mai toate orașele (eu am fost în cele de la Motru, Petroșani, Alexandria, Tg. Jiu, Vaslui, Slatina, Slobozia, Oradea, Constanța, dar acestea sînt numai o parte din ce s-a construit. E drept că după '90 ele au devenit tripouri, cazinouri, depozite de mărfuri

ș.a.m.d). La schimbarea de macaz de după 1989, sindicatele beneficiau de o avere de-a dreptul fabuloasă. Conturi bancare de ordinul miliardelor de lei (la valoarea de dinainte de '90), rețea hotelieră, pensiuni, clinici, sanatorii etc. Ce s-a întîmplat cu ele? Bine, au dispărut celebrele grupuri de satiră și umor de la ITB și IIRUC, de la Fabrica de frigidere Găești, Electrobanat-Timșoara etc. Ce rost mai aveau cînd erau programate să apară emisiunile cretine de la ProTv, Antene, Kanal D, Prima? Dar imobilele? Conturile? Au apărut așa-zisele sindicate libere, care au pus ele

actori de telenovelă sindicală, alde Hossu, Costin, Brătianu și care or mai fi. Cu vremea, scăzînd dramatic numărul de locuri de muncă, a scăzut și numărul sindicaliștilor. Șefii lor amenință din cînd în cînd ba cu grevă generală, ba cu ieșiri impresionante în stradă. Greva generală însă o declanșează guvernul, care închide tot, provocînd paralizia întregii societăți. Iar cît despre marile demonstrații, actualii șefi sindicali se iluzionează că mai pot scoate zeci de mii de oameni în stradă. Ei nu mai au credibilitate și e greu de imaginat că, la o adică, ar avea 2-3

mîna pe tot ce s-a putut. Unii viitori „baroni” au fost întii lideri sindicali (dl. Miron Mitrea, de exemplu). Iar muncitorii și salariații, în general, au tot demonstrat pînă și-au făcut praf fabricile și uzinele, locurile de muncă. Din curele de transmisie ale unei politici de dezvoltare, sindicatele libere au devenit curele de transmisie ale politicilor de distrugere, care au produs, sigur că da, și vedetele de rigoare, nelipsiții

mii de participanți. De fapt, liderii sindicali lucrează de conivență cu guvernul și patronatele și înșeală consecvent așteptările celor ce încă mai plătesc vreo cotizație. Așa încît recente discuții de restituire a patrimoniului UGSR sînt o poveste de adormit copiii. Și chiar dacă se va da îndărăt ceva, acest lucru nu va folosi masei salariale, ci îmbogățirii unor lideri. Oare nu și-au făcut încă plinul?

Viorel ȘTIRBU

UNDE SUNTEȚI, INTELECTUALI ?

Sunt de formație cercetător științific și am avut șansa de a coordona știința și învățământul bucureștean mulți ani, evident înainte de lovitura de stat din decembrie 1989. Cunoașterea profundă a muncii, devotamentului, ambițiilor, sacrificiilor, succeselor și eșecurilor acelei perioade mă determină să respect și să admir deopotrivă pe truditarii științei, învățământului și culturii românești.

Gândirea și acțiunea personalităților științei și culturii românești poartă amprenta particularităților poporului român, moștenitor al trăsăturilor etnice dacice și romane sau al elementelor mai noi, adăugate de zbuciumata noastră istorie. Cum ar putea fi aceștia, dacă nu energici, cutezători și iubitori de libertate ca dacii; prudenți, disciplinați și siguri de sine ca latinii sau contemplativi și iubitori de țară ca slavii?

Încă din perioada interbelică, cu toate că România era o țară subdezvoltată economic și cu un foarte mare număr de analfabeți, se poate remarca existența unor centre culturale și științifice de prestigiu, ai căror exponenți sunt și astăzi apreciați și recunoscuți în lume pentru valoarea lucrărilor și descoperirilor lor.

Dar dezvoltarea fără precedent s-a produs în societatea socialistă, în avans sau concomitent cu progresul economic, cu industrializarea pronunțată, cu creșterea complexității structurii economiei naționale și a conducerii societății. În primii ani s-a

Motto:

„Profetul Islamului... ne-a lăsat nouă, urmașilor săi, două misiuni sacre: dobândirea de cunoștințe și răspândirea lor.

Profetul ne-a învățat că știința este moștenirea pe care trebuie s-o împartă toată omenirea.”

din Scrisoarea lui Harun Al-Rașid, califul Bagdadului, către Leon Armeanul, Împăratul Bizanțului

acționat pe de o parte pentru alfabetizarea populației, creșterea nivelului de cultură și știință a poporului și, pe de altă parte, pentru sprijinirea științei și culturii.

În planul științei, s-au creat institute de cercetare cu caracter academic care au format un număr mare de valoroși oameni de știință în diverse domenii. Ulterior aceștia au organizat institute de cercetare științifică, inginerie tehnologică și proiectare în toate domeniile, au asigurat o strânsă corelare între știință și producție, între viața economico-socială și știință.

Astfel, România deținea în anul 1989 o complexă structură instituțională a cercetării - dezvoltării pe ramuri și subramuri ale economiei naționale formată din peste 240 de institute și centre de cercetare - proiectare, cu peste 150 000 de oameni ai muncii, din care: 37% cu studii superioare (24% având titluri științifice) și 49% cu studii medii. Specialiștii din institute lucrau împreună cu peste 5 500 de cadre didactice din învățământul superior.

Rezultatele muncii acestora au fost remarcabile în toate domeniile și am putea să amintim măcar câteva programe: nuclear, aeronautic, naval, militar, energetic, al materialelor și componentelor electronice, produselor și tehnologiilor din

biologie, agricultură sau creșterea animalelor etc.

În 1990 distrugerea României a început cu umilirea și înlăturarea adevăraților oameni de știință și cultură și înlocuirea acestora cu impostori și trădători, minimalizarea sau negarea rezultatelor românești,

Lucia STANCIU
Vicepreședinte PAS

desființarea institutelor și valorificarea acestora, în cele mai multe cazuri, sub aspect imobiliar și distrugerea arhivelor, inclusiv a lucrărilor de interes strategic. Numărul lucrătorilor din institutele de cercetare - dezvoltare s-a redus dramatic, la finele anului 2007 nu atingea 30% din cel al anului 1989, 64% având vârsta peste 40 de ani. Nu mai este cazul să comentăm cauzele care au determinat exodul creșterilor sau conversia profesională.

(continuare în pag. 17)

FRATE MUNCITOR

Ziua de 1 Mai a fost de multă vreme ziua ta, ziua când îți odihneai nădejile și îți formulai revendicările spre o viață mai bună. Era și ziua când îți întindeai mâna spre tovarășii tăi din alte părți, simțind că împreună constituiți un întreg, un bloc de suferință îndurată dar și de bucurie îngăduită, într-o lume unde rolul vostru era tot mai hotărâtor. Multă vreme solidaritatea cu muncitorii străini a constituit trăsătura de căpetenie a tagmei tale, dar niciodată n-a lipsit preocuparea de progres a țării tale de baștină, România, iar în caz de încordare internațională, spiritul de sacrificiu pentru ea. Ziua de 1 Mai se împletea cu natura renăscătoare, cu înverzirea și înflorirea temeinică a lumii după greul iernii, era ca o goarnă vestitoare de mai bine în mijlocul renașterii pământului și a propriei tale înaintări în economia lui.

A fost și o epocă în care tu ai fost hegemon, atunci impunându-ți-se eforturi organizate mai mari decât altora, și s-au dat și drepturi mai mari decât altora. Conduc de unii din frații tăi ca origine și ca orizont spiritual, ai fost, cu condiția ta muncitorească, prevalent și hotărâtor în multe. Ți s-a dat prilejul să-ți clădești un adăpost mai bun, să-ți faci un mediu mai îngrijit, să accezi la cultură și la asistență medicală ieftină și calificată, să mergi la băi, să vezi spectacole întăritoare de suflet și credință în viață, să trăiești într-o posibilă morală proletară, cu mândria aferentă unui constructor de lume nouă, dacă se poate, mai dreaptă. Ahtierea după bunuri materiale și s-a limitat și ție și fraților tăi așezați mai sus. Ți s-au pus niște granițe cât privește circulația fără rost prin lume, dar înlăuntrul acestor granițe te simțea destul de stăpân, atât pe natură și peisaj cât și pe lucrul mâinilor și minții tale. Te legănai în ideea că destinația ta e să-ți ajuți semenii să se ridice, așa cum ei te ajută pe tine. Ziua de 1 Mai proclama această frăție până la un punct victorioasă. Erai socotit clasa care duce cu succes societatea înaintea.

Astăzi această clasă aproape că nu mai există, după cum nu mai există

beneficiile organizării ei. O contrarevoluție la care ai participat și tu plictisit de multe restricții și de unele nenaturale servituți, amețit de ideea unei emancipări necontrolate, și poate a unui trai mai distractiv, cu mai multe licențe, a surpat baza hegemoniei tale, și-a destrămat coeziunea și solidaritatea, și-a pus în discuție siguranța vieții și rostul meseriei, și-a învălmășit criteriile și morala, închiriindu-te provizoriu la alți stăpâni, unii hrăpăreți, destui străini, terfelindu-ți mândria de a face parte dintr-o clasă care decide direcția lumii, robindu-te banului și nu frăției. În noul stat românesc tu nu mai contezi ca închegare de suflu, ci numai ca slujitor pe bani, oricând în pericol să fii dat afară de capitalistul pe care-l slujești. Tu nu mai ești o

român, nici el nu mai are importanță, însemnătate. Ai fost înfrățit cu muncitorii din alte părți, acele legături s-au dus, solidaritatea e azi a capitaliștilor, iar tu ești agentul ieftin al concurenței dintre ei, având oricând piciorul lor în spate.

Cum și-ai putut pierde în halul asta puterea? Cui ai transferat-o? Cine te mai reprezintă astăzi? Un fost demnitar comunist, ambițios și rebel, te-a condus drept în mijlocul capitaliștilor. A organizat un stat al șmecheriei agonisitoare și a lăsat hrăpăreții să-ți distrugă opera de o viață, acaparând, vânzând, tăind în bucăți, profitând de toate cele la care te-ai chinuit tu, însuflețit de solidaritate frățească. Oamenii lui au dat jos cu mâini murdare toate steagurile mândriei și independenței

clasă cu rostire proprie, ci cel mult un membru de grupulețe ce caută cu îngrijorare soarta lor și a copiilor lor. Ți s-a pângărit iar, prin exploatare, sentimentul frăției. Ai fost dislocat de la beneficiul corect, slujești acum o plusvaloare nu pentru tine și comunitatea ta, ci pentru alții, cei mai mulți de aiurea. Tu însuși pleci aiurea ca să-ți câștigi de la alți stăpâni bucata de pâine. Ai fost hegemon, nu mai contezi. Ai fost înfrățit cu țaranul

tale, au deschis toate zăgazurile lăcomiei și putreziciunii, și-au călcat în picioare morala și cuviința, te-au hătânat și deshătânat până când și-ai pierdut orice cheag de clasă și te-au proletarizat din nou, ei sfidându-te cu bogăția lor nemernică agonisită pe munca ta. Au pus chiar pe forța ta de muncă reglementări discreționare, iar mintea și-au împuiat-o cu nimicuri

scilicicioase, făcând din tentația traiului bun singura valoare axială. Acolo unde strălucea idealul unei lumi mai bune, mai înalte și mai drepte s-a înfipt nesătula nemernicie a agonisiei cu orice preț, inegalitatea cea mai cumplită, lupta pe os și pe troaca cea mai porcească. Erai garantat înainte că ai unde să muncești și să înveți, acum ești la discreția conjuncturii, care te-a pauperizat tocmai când toate, școala inclusiv, au devenit venale și scumpe. Familia ți-au destrămat-o, orgoliul ți l-au nimicit. Dar mai ales punându-ți în față izbitoarele nedreptăți și falsuri prin care unii s-au cocoțat mult deasupra ta, te-au lăsat fără speranță și apărare, fiindcă toți cei ce ar fi trebuit să te reprezinte s-au vândut pe rând binelui material grosier sau ambiției politice deșucheate.

Privește la partidul tău, parlamentar, guvernamental, așa-zis „de stânga”: geme de bogătași fără nici un alt temei decât acela că și-au băgat mâna până la cot în gestiunea publică, exploatănd abuziv și în pierdere ce le-ai lăsat tu, frate muncitor român! Cum o să-ți fie ei aproape, cu trupul lor plin de osânză luată de pe urma robotiei tale? Cum o să te regăsești între acești baroni rânduiri vițelului de aur, din care unii crapă de cât au înghițit pe nedrept? Acești șmecheri și farsori, cu nimic diferiți de tâlharii „de dreapta” au luat șapte piei de pe nația lor, pe care au vândut-o la mezat cui le-a dat, în particular, mai mult. Ei au ruinat pentru poftele lor tot ce au găsit pe țaran ca și pe meșteșugar, pe micul comerciant ca și pe intelectualul cinstit, iar pe tine te-au înstrăinat de slujbă, uniori de casă, uniori de țară. Trăiesc din ciubucuri și din comisioane, din lovituri de bursă, dinainte aranjate, și licitații pe nedrept câștigate, din spoliieri de tot felul. Sub povara îmbogățirii fără cauză, social - democrația lor a devenit un titlu derizoriu. Ei au făcut începutul vânzării României și o continuă până azi.

Muncitor este cel ce-și câștigă existența prin muncă, fizică sau intelectuală, dar și șomerul care și-a pierdut locul de muncă, nu din vina sa.

Alți membri ai stângii, ai fostului PSM li se adaugă, trădându-și josnic idealurile, ținând la pricopsală. Voci promuncitorești din alte partide, îngălate de patimi absurde, nu-ți pot da nici un suport, fiind mai mult certărețe decât rostuite. Sindicatele cad repede la împăciuire, prin baronii lor îmbuibăți, cu guverne ipocrite. Ești singur, dezarticulat, n-ai pe nimeni.

Plătești, frate muncitor, oalele sparte ale unor conduceri abjecte. Ele au ajuns azi în pragul falimentului, după ce au vândut tot și sunt obligate să se îndatoreze, ipotecând viitorul copiilor tăi, cu condiția draconică, după cât se pare, de a răvăși și cheltui toate rezervele bancare naționale, ca să rămână numai sub împovărașoarea pavezei, a capitalului împrumutat. Tu ai strâns cândva o curea pentru asanarea unei datorii relativ mici și ți-ai înăbușit multă vreme murmurele pentru această silnicie; acum datoria devine uriașă și fără perspectivă, având ca alternativă doar înghițirea țării. Așa de bine ai fost condus!

Sub aceste tragice auspicii, însoțite și de alte amenințări, se profilează noua zi de 1 Mai 2009, cândva „zi de sărbătoare / pentru clasa muncitoare”. Dar sărbătoare nu prea mai e, și clasă muncitoare nu prea mai e. În locul dreptului câștigat de a conduce lumea sau de a avea măcar un trai asigurat, cât de cât echitabil, va trebui să te mulțumești cu ceea ce a devenit palida consolare jalnică a unei nații năpăstuite: o berică și câțiva mici la un grătare, într-un crâng înverzit și plin de gunoaie. Eventual cu manele. Ai ajuns să te mulțumești cu foarte puțin, ai ajuns cumpărabil cu foarte puțin. Boșii te duc cu grătarele și cu ce-ți mai aruncă din când în când, la ocazii. Vor votul tău de

amărăștean, de candidat la soarta de șomer. Ai uitat că ai fost cândva mare și puternic. Luai ca muncitor de muncă grea, în subteran, mai mult decât inginerii, mai mult decât activiștii sau demnitarii, chiar miniștrii, îți aveai temeiul tău, micul tău confort, mica ta siguranță în ziua de mâine. Ai dat cu piciorul la toate acestea, nu le mai ai. Dacă vrei s-o scoți la capăt ceva mai bine, te duci în Italia sau în Spania și dai pe brânci, având familia destrămată, șubrezită. Școala nu mai e cinstită cu tine, nici medicina, nici justiția. Morala e în vânt. Cultura e cu fasoane elitiste sau cosmopolite. Trivialitatea îți bate forțat la ușă. Ca și concedierea. Ca și mizeria sau traiul din expediente. O berică și câțiva mititei, asta ți-a rămas. Și o grămadă de talk-show-uri istețe, și de goliciuni porcoase, și de glume murdare.

Frate muncitor!

A venit vremea, poate, să te regrepezi! Să-ți faci sau să-ți găsești un partid care să vrea să țină seama de tine și de forța ta, de însușirile și nevoile tale! Care să vrea să recupereze ce s-a înstrăinat abuziv, să renaționalizeze unele mijloace de producție cedate orbește, să asigure o repartitie mai dreaptă, să se opună excesului de imoralitate, dezmățare și avort, să controleze mai bine limba și moravurile, să pieptene cât de cât cultura țării noastre asigurând romanității ei o parte cuviincioasă, să curme hoția și șperțul prin asprimea legii și rigoarea socială. Să însămânțeze din nou un ideal de bunăstare generală, o limită a îmbuibării, un sâmbure de frăție.

Mai întâi să ne recâștigăm drepturile și după aceea să facem din 1 Mai o mare și caldă sărbătoare!

**Acesta este crezul nostru!
Numai împreună vom reuși!**

MAI EXISTĂ CLASĂ

Am citit recent lucrarea lui Engels „Situația clasei muncitoare din Anglia”, desigur într-o ediție veche, cu foile deja îngălbenite, din 1953, de vreme ce în buna noastră Românie lucrările clasice mișcării muncitorești nu s-au mai reeditat după revoluție. Oare câți din țară au mai citit această carte în ultimul timp?

Și nu deloc un lucru inutil, cum ar părea poate la prima vedere, de vreme ce, din foarte multe puncte de vedere, situația clasei muncitoare din Anglia la 1845, când a apărut lucrarea, la începutul erei industriale, se aseamănă surprinzător de mult cu situația clasei muncitoare din România de după revoluție, perioadă în care s-a constatat o continuă evoluție - sau mai degrabă involuție !! - a spectrului politicii românești spre dreapta și tot mai spre dreapta, în condițiile evidente ale derutei ideologice a clasei muncitoare și a lipsei ei de organizare, în lipsa unor partide autentice de stânga puternice. Nu putem să nu amintim de asemenea indiferența, dezinteresul pentru propria soartă și al viitorului țării pe care mulți, prea mulți o manifestă în prezent. Cei 20 de ani de propagandă capitalistă, fără o replică adecvată din partea stângii, și-au spus cuvântul și acum s-a format o opinie publică de dreapta sau cu elemente de dreapta destul de larg răspândită, aparent cel mult, justificată de insistența noastră televiziune și ai ei „formatori de

opinie”.

Deplasarea spre dreapta de care aminteam mai sus este cea care duce la lipsa creșterii corespunzătoare a salariilor, la atotputernicia bisericii, la o presă și o TV pronunțat de dreapta, în dispreț vădit al intereselor poporului, la participarea României la războiul de agresiune în Irak și Afganistan la reducerea continuă a drepturilor câștigate de clasa muncitoare în trecut: la muncă, la învățătură și sănătate gratuite, la ziua de muncă de 8 ore și săptămâna de lucru de 40 de ore, la concedii de odihnă și de boală plătite, drepturi pe care patronii nu le respectă și pe care statul capitalist nu are interesul și nu vrea să le impună acestora.

Lipsa puterii politice a clasei muncitoare, a organizării acesteia în sindicate mari, unite, într-un mare partid de stânga, chiar și a unei presei de stânga permite patronilor capitaliști să-și impună din ce în ce mai mult punctul de vedere în sensul reducerii în continuare a drepturilor fundamentale a celor mulți.

Dar, iată ce scrie Friedrich Engels în lucrarea amintită ... despre România contemporană nouă:

„nu în aceste inconveniente mai mici trebuie căutată cauza mizeriei clasei muncitoare, ci în însuși sistemul capitalist” (p.13)

„în ceea ce privește marea masă a muncitorilor, ea este astăzi la fel de adâncă și nesiguranta zilei

de mâine este la fel de mare, dacă nu chiar mai mare decât a fost vreodată” (p.20)

„este într-adevăr timpul ca burghezia (engleză) să facă concesii muncitorilor, care nu imploră, ci amenință și revendică” (p.38)

„războiul social, războiul tuturor împotriva tuturor este declarat aici pe față ... oamenii se consideră unii pe alții numai ca obiecte utilizabile, fiecare îl exploatează pe celălalt și rezultatul e că cel puternic îl calcă în picioare pe cel mai slab și că puținii puternici, cu alte cuvinte capitaliștii, acaparează totul, pe când mulțimii celor slabi, săracilor, nu le rămâne altceva decât existența pur și simplă” (p.44)

„concurența este expresia cea mai perfectă a războiului tuturor împotriva tuturor, care domnește în societatea burgheză modernă” (p.87)

„nimănu-i nu-i mai trece prin minte să se întrecă pe cale pașnică cu aproapele său, toate diferendele se lichidează prin amenințări, prin dreptul pumnului sau pe cale de judecată. Cu alte cuvinte, fiecare vede în celălalt un dușman care trebuie înlăturat din drumul său, în cazul cel mai fericit un mijloc de a-și atinge scopurile” (p.134)

„ipocrizia arhitectonică este mai mult sau mai puțin comună tuturor orașelor mari ... o sistematică izolare a clasei muncitoare de arterele principale, o camuflare atât de grijulie a tot ce ar putea ofensa ochiul sau nervii burgheziei (p.63) ... ”toate fabricile sunt expulzate din orașul propriu zis” (p.60) ... „aceste orașe au fost construite neținându-se seama de niciun considerent, afară de profitul imediat al constructorilor speculanți” (p.77)

„societatea pune sute de proletari într-o situație în care sunt expuși negreșit unei morți premature, nefirești ... când ea

„Poți să mai discuți dreptatea lor, când trec prin viața aceasta, împovărați atât de greu și când bunătățile vieții s-ar putea, atât de ușor, repartiza mai drept și mai frățește?”

Gala Galaction

MUNCITOARE?

răpește miilor de oameni mijloacele de trai necesare, punându-i în situații în care le e cu neputință să trăiască, când îi silește cu forța legii să rămână în aceste situații ... acest lucru constituie un asasinat, întocmai ca și actul individual al omuciderii, numai că e un asasinat ascuns, perfid” (p.103) ... societatea comite zilnic și în fiecare clipă această crimă socială” (p.104)

„asupra sărăcimii se abat toate nenorocirile” (p.105) ... „dacă rezistă tuturor mizeriilor, atunci ei cad victimă șomajului cauzat de câte o criză, care le ia și puținul ce li se lăsase până atunci” (p.105) ... „interesele fabricantului nu îngăduie muncitorului să stea acasă din cauză de boală” (p.159)

„sărăcia este o consecință necesară a actualei orânduiri sociale, orice altă explicație privește doar cauzele formelor în care se manifestă mizeria, nu însă cauza mizeriei însăși” (p.251)

„burghezia citește zilnic toate acestea (cazuri de sărăcie și disperare) în ziare și nici nu-i pasă” (p.115)

„burghezia are puține de sperat, dar cu atât mai multe de temut de pe urma instruirii muncitorilor” (p.116-117) ... „educația morală este unită cu cea religioasă” (p.119)

„sărăcia are același efect distrugător asupra spiritului pe care îl are alcoolul asupra trupului” (p.120) ... „mult mai demoralizantă decât sărăcia este pentru muncitori nesiguranța situației lor” (p.121)

„muncitorul se găsește din nou în fața alternativei: sau se supune soartei, devenind „un bun muncitor”, care apără „cu credință” interesele burghezului – ceea ce înseamnă abrutizarea sigură -, sau se împotrivesc, luptând cum poate pentru

drepturile sale de om; și acest lucru este posibil numai în lupta împotriva burgheziei” (p.124) .. „se trezește în el conștiința că sunt oprimați și astfel muncitorimea dobândește o importanță socială și politică” (p.126)

„privit ca burghez izolat, pus într-o situație pe care n-a creat-o el însuși, el și-a făcut, ce e drept, datoria cel puțin în parte; dar ca membru al clasei care guvernează, care prin simplul fapt că guvernează e responsabilă de starea întregii națiuni și-și asumă sarcina de a asigura interesul național, burghezia nu și-a îndeplinit niciunul din datoriile sale care decurg din poziția sa, ci, dimpotrivă, a exploatat întreaga

care i le conferă mijloacele sale materiale și puterea de stat ce-i stă la dispoziție. De îndată ce muncitorul vrea să iasă din situația actuală, burghezul devine dușmanul său declarat” (p.201)

„(în Anglia) războiul social e dezlănțuit și dacă interesele burgheziei îi dictează să ducă acest război în chip fățarnic, sub masca păcii și chiar a filantropiei, interesul muncitorului este tocmai dimpotrivă, dezvoltarea adevăratei stări a lucrurilor, zădărnicierea acestei fățarnicii” (p.211)

„grevele sunt școala de război a muncitorilor” (p.211)

„cerere și oferă ... iată formulele după care logica englezului (a burgheziei) judecă

„Cine nu se luptă și se lasă călcat în picioare e ca un copac căzut din care toată lumea taie lemne.

(...) cei care sunt astăzi numai oase și carne, numai mașini de muncă, să se însuflețească de duhul de luptă contra oricărei asupriri și îngenuncheri, contra oricărei nedreptăți și înjosiri!”

Ioan Nădejde

națiune pentru interesele sale particulare” (p.126)

„comportarea burgheziei față de proletariat .. nu are în vedere decât pe sine, nu urmărește decât propriile ei avantaje” (p.253) ... „puțin îi pasă burghezului (englez) dacă muncitorii săi îi mor sau nu de foame, numai câștigul lui să fie asigurat” (p.255)

„muncitorii trebuie să se străduiască să iasă din această situație abrutizantă, să-și creeze o altă situație, mai omenoasă și aceasta nu vor reuși s-o facă decât luptând împotriva intereselor burgheziei ca atare, interese care constau tocmai în exploatarea muncitorimii; burghezia își apără însă interesele din toate puterile pe

întreaga viață omenească. De aici libera concurență în toate domeniile, de aici regimul „laissez faire, laissez aller” (fr.libertate de acțiune, sistem de neamestec) în administrație, în medicină, în educație ... libera concurență nu admite nici o îngrădire, nici un control oficial, statul constituie pentru ea o povară” (p.255)

„convinși, împreună cu Malthus și ceilalți adepți ai liberei concurențe, că cel mai bun lucru este să lași pe fiecare să se îngrijească de sine însuși și să aplice în mod consecvent principiul „laissez faire”, ei (capitaliștii) ar fi preferat să desființeze cu totul legile de asistență [socială] (p.263)

Petra ȘTEFAN

CAPITALISMUL – un sistem

Nu mai e niciun secret pentru nimeni că România de azi trece printr-o perioadă foarte grea.

Despre șomajul care se află într-o creștere înfricoșătoare, despre salariile și pensiile foarte mici care au început să scadă în loc să crească, despre sănătate și medicamente, despre dezordinea care tronează viața și țara noastră am ales astăzi să stăm de vorbă cu președintele Partidului Alianța Socialistă, **Constantin ROTARU**.

– **Domnule ROTARU, cum vedeți situația de față?**

În primul rând trebuie să definim câteva fenomene cum ar fi: **criza economică, socială și politică; munca sau specula; proprietatea publică sau privată; capitalul colonial sau capitalul de dezvoltare; monopolul privat sau monopolul de stat; globalizarea; impozitarea prin cotă unică sau impozitarea progresivă; interesul național sau România ca pradă; omul sau banul; planificarea sau haosul în economie; statul minimal sau statul responsabil** etc.

De exemplu, despre criză vorbește toată lumea. De fiecare dată cuvântul criză este pronunțat cu teamă și disperare. Criza ocupă cea mai mare parte a știrilor, atunci când nu e vorba de crime, spargeri de bănci, furturi de arme, violuri etc. Criză este cuvântul cel mai rostit și rostogolit de către analiștii economici și politici, de parlamentari sau guvernanți, de președinte sau prim-ministru în

emisiunile de televiziune.

Se vorbește mult, dar nu se prezintă nicio soluție anticriză.

Viața ne-a demonstrat că nu există nimic în această lume care să nu aibă rezolvare.

– **Atunci ce se întâmplă? Nu sunt români care să știe ce trebuie făcut? Marile personalități, în domeniu, din lumea largă nu au nimic de spus și de făcut în acest sens?**

Eu sunt convins că da, dar **soluțiile de ieșire din criză într-un termen cât mai scurt și fără suferințe foarte mari din partea populației nu sunt pe placul celor care ne conduc**. Atunci când spun cei care ne conduc mă refer atât la oamenii politici care ocupă toate funcțiile de conducere în administrația locală și centrală cât și la cei care, sub umbrela lor, au ajuns mari oameni de afaceri. La fel se întâmplă în toate statele capitaliste. Același comportament îl au statele lumii între ele.

Toate soluțiile de rezolvare a crizei financiare, economice și politice duc la pierderea marilor câștiguri pe care le-au obținut îmbogățirii vremurilor noastre. Ori ei nu pot accepta așa ceva. Pentru ei, ceilalți nu contează decât în măsura în care le pot aduce bani sau preamăriri.

Atunci când vorbim de criză, vorbim despre o manifestare violentă a contradicțiilor (economice, sociale, politice, militare etc.).

Criza economică se manifestă în acea fază a ciclului economic în care supraproducția atinge punctul culminant în

Constantin ROTARU
Președinte PAS

momentul în care, pe piață, se formează un surplus de mărfuri, în raport cu capacitatea de cumpărare a populației. Această supraproducție implică dezorganizarea profundă a vieții economice și duce la scăderea considerabilă a producției, la falimente, la șomaj, la reducerea salariilor și la multe altele.

– **De ce apare supraproducția?**

Cea mai sugestivă explicație ne-o dă Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL în mesajul rostit cu ocazia Învierii Domnului; **„Criza financiară și economică în care se află lumea de azi este în mare parte rezultatul lăcomiei, al câștigului nedrept, al speculei financiare, al evaziunii fiscale la nivel mondial”**.

Una dintre caracteristicile capitalismului este aceea a polarizării societății într-un număr foarte mic de cetățeni extrem de bogați și un număr foarte mare de cetățeni săraci și foarte săraci. În plus, îmbogățirea peste măsură nu se face prin muncă ci, de cele mai multe ori, prin fapte ilicite.

Se știe că **transferul mărfurilor de la producător la consumator se face prin**

Corupție = Monopol plus Libertate de decizie minus Responsabilitate

Michael JOHNSTON

generator de corupție

intermediul banilor. Având în vedere că masa monetară este expresia în echivalență a bunurilor și serviciilor din economie, acumularea unei mari cantități de bani în mâna unui număr foarte mic de consumatori (clasa bogaților) duce la reducerea consumului de bunuri pentru că marea masa de consumatori cu venituri mici și foarte mici (oamenii săraci și foarte săraci) consumă din ce în ce mai puțin, în funcție de extrem de limitatele lor posibilități financiare, aflate și ele într-o scădere continuă.

O lungă perioadă de timp s-a apelat la credite. Din păcate, **consumul pe datorie a căpătat carater de masă;** oamenii s-au împrumutat, societățile comerciale și regiile autonome s-au împrumutat, instituțiile statului s-au împrumutat, băncile s-au împrumutat, statul s-a împrumutat, toți și toate s-au împrumutat. Orice împrumut, la un moment dat, trebuie și înapoiat. Datoriile contractate până acum împreună cu dobânzile foarte mari se întorc împotriva noastră pentru că din acest moment pe lângă faptul că nu avem banii necesari pentru a ne asigura minimul celor necesare vieții mai trebuie ca, din câștigurile tot mai mici pe care le obținem, să plătim și toate împrumuturile făcute în ultimii ani. **Practic, viitorul nostru și al multor generații care ne vor urma a fost amanetat pe termen lung.**

Un alt factor major care duce la dezorganizarea sistemului economic și financiar capitalist este **corupția.** **Sistemul capitalist nu numai că este corupt,** el este, în primul rând, un **sistem generator de corupție.** Starea de abatere de la moralitate, de la datorie; depravare, desfrâu și venalitate sunt cultivate pe toate

canalele în societatea capitalistă.

– Dar cum rămâne cu sistemul comunist? El nu corupe și nu provoacă crize?

Nu există, decât în imaginație, o societate ideală. Totuși, în comunism problemele economice și ordinea socială au o altă abordare. Să fie clar, **criza economică este caracteristică sistemului capitalist și își are**

nemeritat de mare, sperboagații lumii nu acceptă să scadă prețurile produselor și mărfurilor pentru a le face mai accesibile consumatorilor săraci. Ei preferă să distrugă această supraproducție decât să o împartă cu cei care au realizat-o. Pierderile sunt foarte mari, suferințele și lipsurile materiale pentru cea mai mare parte a populației sunt inimaginabile, dar și lăcomia și

„Criza financiară și economică în care se află lumea de azi este în mare parte rezultatul lăcomiei, al câștigului nedrept, al speculei financiare, al evaziunii fiscale la nivel mondial. Când goana după profitul material obținut cu orice preț, fără măsură și fără morală, devine o tiranie a sufletului, atunci capitalismul devine «sălbatic» și se manifestă ca o patimă a lăcomiei, «științific» organizată. Consecințele negative ale acestei crize pentru populația săracă sunt greu de descris, deoarece sărăcia impusă altora creează multă suferință și nesiguranță, dezorientare și disperare.”

Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL

(Extras din mesajul rostit cu ocazia Învierii Domnului)

cauza în contradicțiile fundamentale ale acestei orânduirii.

„Când goana după profitul material obținut cu orice preț, fără măsură și fără morală, devine o tiranie a sufletului, atunci capitalismul devine «sălbatic» și se manifestă ca o patimă a lăcomiei, «științific» organizată” spune tot Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL.

Îmbogățirea prin fapte ilicite, promovarea politicilor speculative în economie și repartitia inechitabilă a plusvalorii sunt cauzele principale ale crizei economice.

În capitalism, pentru a nu permite scăderea profitului,

sadismul înavușților este tot atât de mare.

Singura soluție de ieșire din criză pentru capitaliști este supunerea populației la lipsuri materiale până când se reasează societatea.

Din cauza faptului că ei nu vor să recunoască adevăratele cauze provocatoare de criză nici nu acționează pentru eliminarea acestora. Neeliminarea cauzelor reale ale crizei face ca, după o perioadă, să reapară criza, din cauza acelorași factori, și asta duce la **ciclicitatea crizelor financiare și economice în capitalism.**

(continuare în pag. 12)

(urmare din pag. 11)

– **Cum evaluați criza din România?**

Criza economică din România se circumscrie crizei economice mondiale și în același timp are anumite caracteristici, specifice, de care trebuie să se țină cont.

Am afirmat, puțin mai înainte faptul că, întotdeauna, **criza economică apare ca urmare a existenței unei supraproducții și scăderea puterii de cumpărare a populației.**

Orice român, care este ancorat cât de cât în realitate, își pune întrebarea: **în România**

– **Și totuși, românii trăiesc din ceva.**

S-a ajuns în situația în care Guvernele României să fie lipsite de pârghiile necesare pentru a face o politică economică favorabilă românilor. Dependența economică a României față de alte centre de putere din lume este aproape totală. Tocmai de aceea, avem nevoie de conducători care, **prin politici noi, să ne pună în situația de a ne asigura pe plan intern produsele industriale și alimentare necesare consumului propriu, de a lupta**

conduc vor cuprinde în programul lor de guvernare, cel puțin, următoarele prevederi:

- înlocuirea politicilor speculative din economie cu **politici economice care să aibă la bază munca,**
- condamnarea câștigurilor speculative și ilicite și trecerea la o etapă nouă în care **câștigurile să fie obținute prin muncă,**
- înlocuirea sistemului clientelar de salarizare cu **retribuirea muncii după principiul „la muncă egală, salariu egal” în funcție de cantitatea, calitatea și importanța muncii prestate și stabilirea unei grile unice de salarizare a bugetarilor,**
- implementarea unui sistem de **repartiție echitabilă a plusvalorii,**
- instituirea unor **norme de personal unice pentru toate instituțiile bugetare,**
- ocuparea oricărei funcții publice numai pe bază de **valoare și competență,**
- înțelegerea de către cei care ne conduc a faptului că **„nimeni nu-ți plânge durerea și nu-ți trăiește bucuria mai puternic decât tine”,**
- pentru responsabilizarea cheltuirii banului public, administrația publică centrală trebuie să stabilească **norme cantitative și valorice, unice pe țară, pentru toate construcțiile, reparațiile și prestările de servicii publice,**
- abandonarea „cotei unice de impozitare” și trecerea la **impozitarea progresivă,**
- **eliminarea totală a monopolului privat, monopolul fiind numai atributul statului,**
- promovarea unor politici economice de **protecție a produsului românesc, a producătorului român, a**

Îmbogățirea prin fapte ilicite, promovarea politicilor speculative în economie și repartiția inechitabilă a plusvalorii sunt cauzele principale ale crizei economice.

Constantin ROTARU

supraproducție? Vedem cu toții că în România nu se mai produce aproape nimic. Întrebarea este legitimă având în vedere că, în industrie, au mai rămas foarte puține întreprinderi care mai produc, iar agricultura românească nu ne mai oferă decât, puțin, peste 20% din produsele agricole și alimentare necesare consumului din țara noastră.

În cei douăzeci de ani de capitalism României i s-au luat aproape toate capacitățile de producție, mare parte dintre ele fiind desființate între timp. Așa se face că **piața de producție cât și cea de consum din țara noastră este controlată de agenți economici străini,** în marea lor majoritate promotori ai unor interese străine de cele ale noastre și, spre deosebire de statele capitaliste dezvoltate, **în România supraproducția este asigurată numai din importuri.**

pentru recâștigarea independenței economice.

De aceea avem nevoie de **o forță politică dornică să slujească interesele românilor și gata să lupte cu centrele de putere din lume pentru a face posibil să redevenim stăpâni la noi acasă.**

În România, numai pentru asigurarea produselor și serviciilor de care avem nevoie, pot fi create milioane de locuri de muncă; în agricultură, în industrie, în construcțiile de locuințe, dar și de infrastructură, în serviciile publice și în multe alte domenii. Nu avem nevoie decât de voința politică necesară, restul se rezolvă și efectele crizei pot fi mult diminuate.

Trecerea mai suportabilă peste această criză economică va fi posibilă numai dacă cei care ne

„Inegalitatea este izvorul tuturor revoluțiilor” – Aristotel

investitorului român, a proprietarului român,

- interzicerea pătrunderii în România a **capitalului colonial** și acceptarea fără nicio rezervă a **capitalului de dezvoltare**,

- **statul să stopeze privatizarea capacităților de producție, a serviciilor publice; statul nu trebuie să mai vândă niciun bun aflat în proprietatea sa,**

- **renunțarea la statul minimal** specific politicilor liberale și promovarea **statului responsabil**,

- trecerea de la politica rezolvării efectelor la **politica rezolvării cauzelor**,

- **planificare** în economie și în activitatea tuturor instituțiilor statului,

- întocmirea unui **Program național de reabilitare pe termen scurt, mediu și lung a agriculturii românești** și de **reintroducere a întregii suprafețe de terenuri arabile în circuitul agricol și instituirea obligativității lucrării tuturor acestor suprafețe**,

- întocmirea unui **Program național de dezvoltare economică și socială a României pe termen mediu și lung**.

Evenimentele ce se succed cu repeziciune, de câteva luni, în lume și în țara noastră, nu numai că nu dau semne că această criză va lua sfârșit ci, din contră, în tragismul lor, se află la început.

Diminuarea efectelor ei și trecerea, mai puțin dureroasă peste această criză, impune lumii acceptarea ideii de renunțare la filozofia capitalismului și înlocuirea acesteia cu o filozofie în care **echitatea, omul și nevoile lui să ocupe un loc central**.

Constantin ROTARU
Președinte PAS

CRIMELE DEMOCRAȚIEI

E foarte frumos să spui că ești împotriva violenței...

Se tot vorbește de “închisorile comuniste” – de parcă ar exista o țară în lumea largă în care să nu fie închisori. Că, chipurile, comunismul a ucis nu știu câți oameni – cum spunea Bill Clinton. În aceste cifre se includ, desigur, și cei ce au luptat pentru independență națională, pentru libertate și o viață mai bună în Cuba, Vietnam, Angola, Mozambic, Peru, Nicaragua, Irak și atâtea alte țări. E “vina” socialismului că popoarele din aceste țări n-au fost lăsate să-și facă propria soartă așa cum o doresc.!

“Democrația” e ... altfel. E “umană”, e “pașnică”...

Dar asta numai în aparență! De ochii lumii și pentru cei ce nu-și fac timp pentru o analiză mai atentă.

În cele ce urmează vom vedea că lucrurile nu stau deloc așa și “democrația” – adică capitalismul, prin însăși esența sa, ucide oameni, indirect dacă vreți, oameni care, în alte condiții sociale ar fi putut trăi mult și bine. Și în capitalism mor oameni: 1. prin scăderea nivelului de trai; 2. prin lipsa asigurărilor de sănătate, a degradării stării de sănătate generală; 3. Prin consumul de droguri; 4. prin creșterea

criminalității; 5. a sinuciderilor; 6. prin prostituție și traficul cu carne vie; 7. prin creșterea numărului armelor de foc aflate legal/ilegal în posesia persoanelor particulare; 8. prin lupta forțelor de ordine – jandarmeria îndeosebi – împotriva manifestațiilor, a greviștilor, a protestatarilor de orice fel; 9. prin intervenția armată în alte țări, în care n-avem nimic de câștigat pentru noi înșine, ci doar pentru interese străine...

Pentru exemplificare ne vom referi doar la România, în condițiile în care, desigur, situația este similară nu doar pentru țările foste socialiste, ci pentru TOATE țările care au îmbrățișat sistemul capitalist.

Petra ȘTEFAN

„Mai păgubitoare decât sărăcia, ca lipsă de cele materiale, este acum, în vreme de criză financiară și economică, criza de omenie, adică slaba voință de a fi onest și drept, harnic și generos”

(Extras din Mesajul Preafericitului Părinte Patriarh DANIEL, rostit cu ocazia Învierii Domnului)

CORUPȚIA ȘI DEMOCRAȚIA

Se spune că România e coruptă, că e o problemă ... că nu putem intra cu adevărat în UE din cauza ... corupției.

Dar nici în Occident nu e altfel!!!

Corupția e un fenomen generalizat în epoca "democrației", parte componentă a ei. Interesul, vorba lui Caragiale, e cel ce generează și favorizează corupția. Și proprietatea privată! Și economia de piață! Cu cât interesul e mai mare, cu atât și tentația unor câștiguri obținute ilicit, prin intermediul corupției, e evident mai mare. Și mai generalizat la scara întregii societăți.

Ne amintim cu plăcere de miniștrii demși prin alte țări, de scandaluri financiare de răsună lumea întreagă, dar ne mirăm de corupția din România.

Să nu care cumva să credeți că fenomenul corupției în marea societate democratică va fi eradicat! Poate redus, limitat, o anume perioadă de timp ...

O știre caldă din ziare: "Anul trecut procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (DNA) au avut semnalate 2.615 cauze. Dintre acestea au fost soluționate 1.092, în 127 dispunându-se trimiterea în judecată a 360 de inculpați. Prejudiciul total estimat de procurori ajunge la impresionanta sumă de 1.706 miliarde de lei vechi. "În 2006 au fost trimiși în judecată șapte parlamentari, câte doi secretari de stat și președinți de consilii județene, un ministru, un prefect și doi primari de municipii", a declarat la ședința de bilanț a DNA, procurorul-șef, Daniel Morar. În bilanțul prezentat se arată că în majoritatea cazurilor calitatea de membru al unui partid politic, ori funcția deținută în cadrul unui partid este dublată de funcții de demnitate publică, la nivel central sau local. "Faptele de corupție sunt comise în

legătură cu atribuțiile de serviciu ale funcționarului public sau demnitarului, și nu în legătură cu calitatea acestuia de om politic", a arătat șeful DNA."

Mai pe românește spus: DNA a găsit doar 127 de cazuri "reale" dintr-un total de 2.615, adică mai puțin de 5 %. Iar dacă am înțeles eu bine, din cele 1097 de cauze "soluționate", în 965 "doar", nu s-a găsit nici un vinovat. Asta da justiție românească! Felicitări DNA!

Prejudiciul, din aceste cazuri rezolvate (?), este de mai mult de două mii miliarde lei vechi. Iar totalul-total ? Oare la cât s-ar ridica ? Se pare că e cu totul adevărat ce se zicea nu demult, că țara a pierdut după revoluție mai mult decât în cele două războaie mondiale! Dar, nu trebuie să ne facem griji, are cine să piardă. Nimeni nu duce grija statului. Iar angajații – doar unii, se înțelege de la sine, foarte puțini la număr, profită cât pot și ... cât nu le este rușine.

Tot din ziar: "Cel mai mare salariu net încasat de un angajat în România a fost de 109.986 de euro, lunar, la nivelul anului 2005, conform informațiilor furnizate de Agenția Națională de Administrare Fiscală. Cel mai bine plătit angajat din România în 2005 a câștigat într-o lună 534 de salarii medii nete pe economie." Asta da salariu ! Un om câștigă și cheltuiește câți alți 534 !! Medii, fiindcă dacă discutăm de cei săraci, cu salariul minim, ori nici atât, are fi peste 1000 la

număr. Și asta în mod absolut legal, "din muncă" chiar, doar că pentru unii munca e apreciată puțin diferit... Democratic poate, dar nicidecum DREPT!

Mai demult, demult tare, pe vremea lui Ceaușescu, un muncitor bun putea câștiga pe șantier, ori chiar în fabrică, cam cât directorul acelei fabrici. Acum diferența e ceva mai mare: de zeci de ori mai mare, câteodată chiar sute. La director, ce credeți?

Petra ȘTEFAN

La mezat

Se vinde țara! Doar e libertate.
Se vând copiii, suflet de popor!
Se simte tragedia-n toți și-n toate.
Ne arde vântul eliberator.

Se vinde-n piață sfânta libertate
Și devenim popor de servitori.
Iar „mana” prezentată libertate
Este o catastrofă pentru flori.

Se vinde frumusețea României,
Ne mistuim într-un negoț tembel,
Suntem aduși în pragul sărăciei,
Ni-e țara transformată în bordel.

Se vinde și istoria! Cea sfântă,
Rămasă de la daci, de la romani.
Pentru negoțul ei se iau la trântă
Geambași evrei, români, maghiari,
țigani.

Se-mprăștie averea adunată
Iar noi privim blazați cu ochii triști.
Păgâni din neam ne spun că-i
blestemată
Căci s-a realizat sub comuniști.

Prof. univ. dr. ing.
Dumitru STANCIU

1 MAI la AMERICANI

„Acum patru ani când am venit pentru mai mult timp în marea metropolă Chicago (SUA), am trăit un sentiment copleșitor. Ajunsesem în orașul în care, după marile manifestări muncitorești din 1889, stropite cu sânge, a avut loc Congresul Internațional al Asociațiilor muncitorești care au hotărât ca ziua de 1MAI să fie declarată "ZIUA INTERNAȚIONALĂ A MUNCII". Eram curios să aflu cum se sărbătorește această ZI în orașul și țara unde se luase acea decizie istorică. Am aflat cu consternare că aici, de unde pornise flacăra, ziua de 1MAI nu mai are decât semnificația unei zile obișnuite din an. Cu foarte multe decenii în urmă, autoritățile au decis ca sărbătoarea Muncii (Labour Day) să aibă loc în prima zi de Luni din luna septembrie (anul acesta va fi pe 7 septembrie). Cu siguranță că forțele interesate au vizat ștergerea din mentalul colectiv a amintirii zilelor însângerate din anul 1889.

Stabilind-o într-o zi de luni, au mărit durata weekendului la 3 zile. Astfel, la americani această zi a Muncii este o zi de odihnă, de recreere, fiecare cetățean hotărând ce face cu acest timp. Nimeni nu se ocupă în mod special cu organizarea de manifestări dedicate acestei zile. În spiritul lor pragmatic americanii au, cu siguranță, cele mai puține zile nelucrătoare din an. Au și ei multe sărbători, dar cele fixate în zile lucrătoare sunt puține (Anul Nou, Crăciunul, Ziua Națională - când nu cad în ziua de duminică, apoi Ziua Recunoștinței - în a patra zi de joi din luna noiembrie și Ziua Muncii - în prima zi de luni din luna septembrie). Deci, în SUA, ziua de 1Mai nu-i sărbătoare

oficială (legală).”

Sper că la vară, după 20 august, când revin în țară, să vă întâlnesc și să vă aduc textul (în scris) al unei cărți axată pe problematica cauzelor și forțelor care au îngenunchiat și compromis regimurile socialiste din Europa. Cred că s-ar impune încercarea de a se elabora proiectul socio-politic al unei societăți socialiste autentice democratice care să întrunească adeziunea celor mulți și mereu manipulați și oropsiți, oferindu-le soluții și garanții că munca lor și resursele țării se vor reîntoarce în folosul lor, că nimeni nu va mai putea să exploateze și să înjosească ființa umană. În ce mă privește, voi încerca să lucrez la un asemenea proiect.

Miluță BORTA

**„Nu pot schimba direcția vântului,
dar pot schimba poziția velelor,
astfel încât să ajung întotdeauna la
destinație”**

ESTE MOMENTUL SĂ ACȚIONĂM PENTRU BINELE ROMÂNIEI !

„Este momentul să înțelegem, cel puțin din experiențele triste, dacă nu tragice, ale ultimilor 20 de ani, că cei care au preluat puterea în 1989 nu au apărut din senin. Acum când faptele lor se dovedesc a fi clar împotriva poporului român, ar trebui să conștientizăm că ei au acționat împotriva noastră cu mult

înainte de deznodământul din decembrie.

Faptele lor au constatat în dezorganizarea activităților în toate domeniile, și, în special, în aprovizionarea cu bunuri de primă necesitate și crearea de dezordine în serviciile publice. Toate erau făcute cu un singur scop: românii să-și piardă încrederea nu numai în sistemul

comunist, dar și în ei înșiși. Vă mai amintiți cum, după 89, ne tot repetau că nu suntem buni de nimic, că suntem cel mai slab pregătiți profesional, că realizăm produse de cea mai proastă calitate, că suntem inculții Europei și ai lumii, că industria românească era o grămadă de fiare vechi, agricultura, școala, sănătatea, cultura, tradițiile, istoria, toate erau etichetate ca fiind „de rahat” etc. etc.?!”

Constantin ROTARU
Președinte PAS

ÎN TRE PROMISIUNILE ELECTORALE

Anul trecut, dar mai ales în preajma și în timpul campaniei electorale pentru alegerile parlamentare din noiembrie, PSD, prin vocea liderului Mircea Geoană, dar și prin documente aprobate de partid, a lansat o serie de promisiuni în perspectiva accederii social – democrațiilor la guvernare.

Și Theodor Stolojan, propus în campania electorală să devină premier din partea PD-L, a făcut înainte de alegeri o serie de promisiuni.

- acordarea celei de-a 13 pensii, plătită în două tranșe, de Crăciun și Paște;

- tractoare cu GPS și toate câmpiile României irigate;

- 25.000 de euro primă de instalare a tinerilor care muncesc în străinătate și care se întorc în țară, și 60% scutire de la impozit pentru cei care vor să înceapă o afacere;

- dublarea pensiilor pentru agricultori;

- tarif social la consumul de energie electrică;

- TVA redus la alimente;

- 5.000 de noi creșe, școli și

- grădinițe;

- medicamente compensate și gratuite pentru toate persoanele cu venituri reduse;

- construirea a 1.000 de km de autostrăzi, modernizarea a 1.000 de km de căi ferate, apă și canalizare în toate localitățile;

- reducerea impozitului pe venit la 10% pentru cei cu venituri modeste, 16% pentru cei cu venituri medii, iar cei cu venituri mari vor fi supraimpozitați;

- subvenționarea dobânzii pentru creditele IMM-urilor;

- eliminarea impozitului pe dobânda bancară pentru persoanele fizice și IMM-uri;

- garantarea în totalitate a depozitelor bancare ale populației;

- majorarea salariului minim pe economie la 1.000 lei;

- creșterea burselor la nivelul salariului minim;

- acordarea unei alocații de 200 lei până la vârsta de 18 ani;

- majorarea pensiilor, până la corelarea lor cu coșul minim de consum și salariul minim garantat;

- introducerea unei amnistii fiscale limitate pentru cei care-și aduc veniturile în legalitate;

- reducerea de taxe integrală pentru companiile care păstrează angajați de peste 45 de ani sau angajează personal de peste 45 de ani;

- o măsură identică aplicată la intrarea în piața muncii pentru tinerii sub 25 de ani aflați în căutarea primei slujbe;

- crearea unui fond de solidaritate socială de 1% din profitul marilor companii pentru susținerea majorării pensiilor;

- burse sociale pentru copiii/tinerii din mediul rural;

- sporuri de fidelitate de 10% pentru ca medicii să rămână în țară;

- indemnizații pentru cei care lucrează la peste 200 km de domiciliu;

- peste 400.000 de locuințe pentru tinerele familii;

- reducerea prețului unui apartament sub 30.000 euro;

- primă de instalare în casa nouă de 1.000 euro;

- eliminarea completă a impozitului pentru economiile populației și depunerile în bănci;

- desființarea Fondului Proprietatea.

- reducerea contribuțiilor pentru asigurările de sănătate;

- salariul mediu în 2012 va ajunge la 900 de euro, iar pensia medie, la 405 euro;

- stabilirea unui pachet de măsuri fiscale și financiare multianuale pentru încurajarea și susținerea producției agricole pentru piață;

- reducerea accizei la motorină pentru lucrările agricole la 21 de euro (nivelul minim admis de UE);

- mărirea subvenției la hectar la 300 de euro;

- creșterea subvenției din

BĂ SE SCU mpesc toate !

ȘI REALITATEA CRUDĂ DIN ȚARĂ

resurse proprii pentru domeniile prioritare;

- asigurarea sustenabilității financiare a sistemului de pensii în condițiile asigurării unei valori a punctului de pensie de 45% din salariul mediu brut;

- salariul minim brut va atinge 50% din câștigul salarial mediu brut pe economie;

- eliminarea a 100 de taxe și constituirea de fonduri și din resurse de la bugetul țării și din

o pensie mai mică de 350 de lei pe lună;

- mărirea alocației pentru copii la 100 de lei pe lună;

- mărirea rentei viagere anuală de la 50 de euro la 100 de euro, pentru persoanele în vârstă care doresc să ia un hectar în arendă sau mai multe, pentru fiecare hectar este valabilă această rentă viageră anuală;

- mărirea de la 100 de euro la 150 de euro a rentei viagere anuală

preluat puterea. I-a lovit amnezia și nu-și mai amintesc nimic. Cu un tupeu de neimaginat ne spun că atunci erau în campanie electorală.

Promisiuni se mai regăsesc și în programul de guvernare, ca și în așa zisele măsuri anticriză ale acestui guvern.

Când au luat puterea au găsit scuza că nu știau situația reală. Acum, fiindcă o știu, sunt preocupați numai de promovarea clientelei politice și a grupurilor de interese. Pentru atenuarea efectelor crizei nu au alte soluții decât împovărarea financiară a țării și a cetățeanului.

Adevărul e că nu ei sunt vinovați. Toată lumea știa că ei sunt la furat!

Vinovați sunt cei care i-au votat și care sunt în stare să-și spargă capetele, în campaniile electorale, pentru a-i aduce la putere.

Nu-i nimic, acum sunt din nou în campanie electorală.

Michael Johnston

Eu și ai mei: Capitalismul bazat pe clientelism în acțiune!

resurse europene, atât pentru creditarea întreprinderilor mici și mijlocii, cât și pentru garantarea unor credite pentru continuarea unor lucrări de investiții începute în România, ce sunt în prezent în pericol de a fi întrerupte, din cauza căderii unor linii de creditare;

- introducerea pensiei sociale minim garantate, de la 1 ianuarie 2009, nu va mai exista nici o familie în care să fie pensionari cu

pentru cei care se hotărăsc să vândă un hectar sau mai multe;

- acordarea pentru cadrele didactice a tichetelor de masă cu valoare mărită și asigurarea a 6% din PIB pentru Educație;

- înființarea Fondului educațional pentru copii în care statul, părinții, donatori să poată să strângă bani.

A trecut aproape o jumătate de an de când ambele partide au

VOTAȚI-I!

UNDE SUNTEȚI, INTELECTUALI ?

(urmare din pag. 5)

Privesc și astăzi cu scârbă extazierea unor guvernanți sau manageri în fața unor „noi” produse și tehnologii importate, pe care noi le aveam din anii 70 sau 80 (de pildă tehnologii de impermeabilizare a solului, pe care noi le aplicam din anul 1975 la construcția metroului sau surse regenerabile de energie, pe care noi le experimentam încă din 1985 – panouri solare în cartierul

Băneasa, pompa eoliană la Chiajna sau instalația de biogaz de la Săftica etc).

Cred că majoritatea autorilor și utilizatorilor rezultatelor științifice românești suferă cu disperare la vederea și auzul acestor nerușinați incompetenți și trădători ai neamului românesc. Însă mă întreb – unde sunt? de ce tac? de ce nu reacționează? cum se lasă învinși de impostură și minciună?

Vă chem să veniți alături de noi, adevărații militanți de stânga, să spunem tinerilor adevărul; să-i învățăm să învețe, să muncească și să creeze pentru ei și pentru poporul român; să-i facem să înțeleagă că istoria noastră a mai cunoscut astfel de perioade, dar „coloniștii” au fost respinși și țara a progresat din nou datorită eforturilor oamenilor muncii!

*Lucia STANCIU
Vicepreședinte PAS*

PLÂNG PENSIONARIII

În campania electorală de anul trecut, domnul Boc și PD-L precum și domnul Geoană cu tot PSD-ul și anexa sa PC, au recunoscut, fiind în opoziție, ca amarâții de pensionari reprezintă categoria socială cea mai defavorizată din România și, în consecință, au solicitat pensionarilor ca la alegeri să-i voteze promițând, cu surle și tobe, în gura mare, pe toate posturile de televiziune și în mass media că venirea lor la guvernare va fi una benefică pentru pensionari deoarece vor lua cele mai severe măsuri economice pentru a-i scoate din dezastrul economic în care se găsesec.

Plini de speranța pentru supraviețuire, pensionarii s-au bucurat când domnul Băsescu l-a numit pe domnul Boc să formeze guvernul și alegerea de către senatori a domnului Geoană. Speranță utopică, vis neîmplinit, pentru că Guvernul și Parlamentul au alte priorități: formarea guvernului, împărțirea prăzii prin chinuitul buget de stat, prin aclimatizarea la recesiunea economică, respectarea cerințelor Uniunii Europene, străduința de a face față nemulțumirilor generale ale sindicatelor, ale micilor întreprinzători, ale agricultorilor, a grefierilor, vameșilor, polițiștilor.

Neajunsurile, scumpirile, sărăcia i-a scos în stradă pe pensionari care au pichetat primăriile, prefecturile, parlamentul cerând, oral și scris, măsuri urgente de majorare a punctului de pensie la 45% din salariul mediu pe economie, așa cum li s-a promis. I-a ascultat cineva? Aș! A rămas speranța că încet, încet acest guvern stângaci se va gândi și la ei.

După luni de zile de manifestări ale pensionarilor, Guvernul a majorat punctul de

pensie de la 697,5 lei la 718,4 lei adică o majorare de 20,9 lei. O bătaie de joc fără precedent. Extrapolată această sumă la costul unei pâini, ea reprezintă, pentru cea mai mare parte a pensionarilor, o jumătate de pâine zilnic și nimic mai mult. Nu vă este rușine, domnule Boc și domnule Geoană?

Guvernanții își calcă promisiunile făcând alte promisiuni și afirmând că la sfârșitul anului punctul de pensie va ajunge la 43,2% din salariul mediu brut pe economie față de promisiunea de 45%. V-ați văzut cu sacii în căruță și acum dați bice pensionarilor? Cum

puteți să uitați cei trezeci-patruzeci de ani care au fost cotizați la fondul de pensii? Și unde sunt acești bani și dobânzile lor?

Pensionarii și-au dat seama că pensiile pe luna aprilie sunt calculate greșit fiindcă se pornește de la un salariu mediu pe economie de 1693 lei. Estimare arbitrară deoarece în luna noiembrie 2008 acesta a fost de 1844 lei, iar în luna ianuarie 2009 a fost de 1986 lei. Să vă fi spus Nostradamus ceva, domnilor, guvernanți?

Plângeți pensionari ... Iar v-au pământ!

Aureliu Ștefan MOCANU

SINDICATELE CAPITALISTE

Sindicatelor sub paravanul apărării drepturilor salariaților desfășoară activități pe care greu le poți accepta ca activitate sindicală. În legislația mișcării sindicale sunt foarte multe porțițe de care se folosesc liderii sindicali pentru a-și apăra propriile interese sub același paravan al apărării drepturilor salariaților. Nu puține sunt experiențele în care liderul de sindicat se află în contradicție cu salariații unităților ceea ce reprezintă un paradox și așa vrea să exemplific un caz în care s-a înființat un sindicat potrivit legii, la scurt timp liderul a intrat în contradicție cu membrii de sindicat, în urma acestui conflict a urmat o demisie în bloc a membrilor de sindicat din sindicatul respectiv rămânând doar liderul de sindicat. Datorită reprezentativității de care se bucură prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 7 din 21 ianuarie 2008 privind condițiile de reprezentativitate a organizațiilor sindicale constituite la nivel de

unitate și anume organizațiile sindicale din unitate sunt reprezentative dacă îndeplinesc în mod alternativ fie condițiile prevăzute de art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată, respectiv să aibă statut legal de organizație sindicală și numărul de membri ai sindicatului să reprezinte cel puțin 1/3 din numărul salariaților unității, fie condiția prevăzută de art. 18 alin. (3) teza finală din lege, în sensul de a fi afiliată la o organizație sindicală reprezentativă, organizația fiind afiliată la o federație iar federația la o confederație sindicală. Ce să înțelegem din asta? O persoană din România se poate afilia la orice sindicat dorește. Dacă 200 de salariați aderă la 200 de organizații sindicale rezultă 200 de echipe de negociere la CCM. Aici apare o întrebare. Oare aceste 200 de echipe de negociere vor avea același consens la negociere? Greu de crezut.

Șomerii din ziua de astăzi sunt "mândria" tarii. Ei sunt rezultatul incapacității de guvernare a acelor care s-au succedat la putere în ultimii 20 de ani. Sunt rezultatul subminării economiei naționale de după lovitură de stat din Decembrie 1989.

Daniel FILIMON - CHITILA

OBSERVATORUL DE SERVICIU

“Nu cumva Radu Berceanu este un oligarh portocaliu ? Cine este Radu Berceanu? Cine este Videanu de la Bucuresti? Cine este primarul de Oradea, de Cluj sau de Arad? Nu cumva sunt o camarilă care, ca mafia siciliană, au parcelat România în grupuri de interese!”

Știți ale cui sunt afirmațiile de mai sus? În caz că nu vă mai reamintiți vă spunem noi. Ele aparțin celui de al doilea om în stat, actualului președinte al senatului României, domnul Mircea Geoana (Pitesti, 12 mai 2007). Domnul Mircea Geoana este și președintele Partidului Social Democrat, și copreședinte al alianței aflate la Putere. Domnii Radu Berceanu și Adrieian Videanu sunt miniștrii în actualul Guvern al României.

Apreciem ca domnul Mircea Geoana, în funcțiile de mare răspundere pe care le ocupă este un om informat și responsabil de afirmațiile pe care le emite. În această situație suntem îndreptățiți să ne punem și noi fireasca întrebare: “Nu cumva suntem guvernați de mafioți care în exercitarea atribuțiilor cu care au fost investiți își urmareasc interesele personale, fără a se gândi niciun moment la interesele fundamentale ale țării, la soarta și viitorul milioanele de români?”

Cum poate explica domnul Mircea Geoana și

Partidul Social Democrat că s-a aliat cu “o camarilă care, ca mafia siciliană, au parcelat România în grupuri de interese!”? Așa face un partid care afirmă permanent și răspicat că este reprezentantul oamenilor harnici și demni, cinstiți și onești, care își câștigă minimul necesar supraviețuirii prin muncă și eforturi zilnice? Așa face un partid care se autoproclamă de stânga? Pentru a ajunge să dețină o parte din putere în România se aliază cu cei despre care crede și afirmă public că sunt asemenea mafioților sicilieni? In asemenea conditii este Partidul Social Democrat un partid de stanga? Răspunsul este un NU categoric. De fiecare dată când a deținut puterea a înșelat speranțele românilor. Este acela care ne-a lăsat fără energie, resurse, capital financiar, capacități de producție și în consecință fără locuri de muncă, care a pus umărul la distrugerea agriculturii. A aservit România intereselor globalizate ale marilor puteri militare și economice mondiale.

Ne adresăm judecății de bun simț a celor mulți care, fără a avea nici o vină, trăiesc din ce în ce mai greu. Ne adresăm celor care așteaptă cu stoicism de aproape douăzeci de ani ca între promisiuni și fapte să existe concordanță. Ne adresăm și aceluia care și-au pierdut încrederea în actuala coaliție de factură neoliberală.

După ce în 20 de ani au pauperizat baza societății acum le-a venit rândul și celor care prin sacrificii și multă muncă au reușit să-și înjghebeze o mică afacere. În plină criză economică coaliția de partide aflate la putere nu ne oferă nici măcar un program coerent care să ne dea speranța într-o zi de mâine. La situația gravă de astăzi în care se află România alături de Partidul Democrat Liberal a pus umărul și Partidul Social Democrat.

Părerea dumneavoastră este cel mai important lucru pentru noi. Așteptăm să ne scrieți pe adresa redacției. Vom publica toate răspunsurile primite, cu condiția ca acestea să se înscrie în regulile unanimitate acceptate ale exprimării civilizate.

Vă asigurăm totodată că în fiecare număr al gazetei noastre vom continua să punem întrebări, să fim incomozi, să fim direcți, să vă supunem atenției aspecte pe care alții le evită sau nu vor să le abordeze din dorința sinceră de a decela adevărul de aparenta pretenție de realitate, de a face lumină acolo unde se dorește să rămână penumbră, sau chiar întuneric. Și avem suficiente întrebări de pus.

Vă așteptăm, ca împreună, să schimbăm lucrurile în bine, în folosul celor mulți și nevoiași, al nostru, al tuturor.

1 MAI – Ziua muncii, a dreptății și frăției sociale

(urmare din pag. 1)

muncă de opt ore. Congresul a adoptat printre altele și moțiunea ce prevedea ca sub lozincă „Proletari din toate țările uniți-vă!” necesitatea organizării în ziua de 1 Mai de manifestări simultane în toate țările cu scopul de a impune durata zilei de muncă de opt ore și măsuri legislative care să ocrotească forța de muncă și să îmbunătățească condițiile de viață și de muncă ale muncitorilor- la muncă egală salarii egale, repaus duminical, dreptul și pentru muncitori de a alege și a fi aleși, etc. În moțiunea adotată se preciza: „Muncitorii diferitelor națiuni vor organiza aceste manifestări după felul cum li se va părea mai potrivit cu împrejurările din țările lor”.

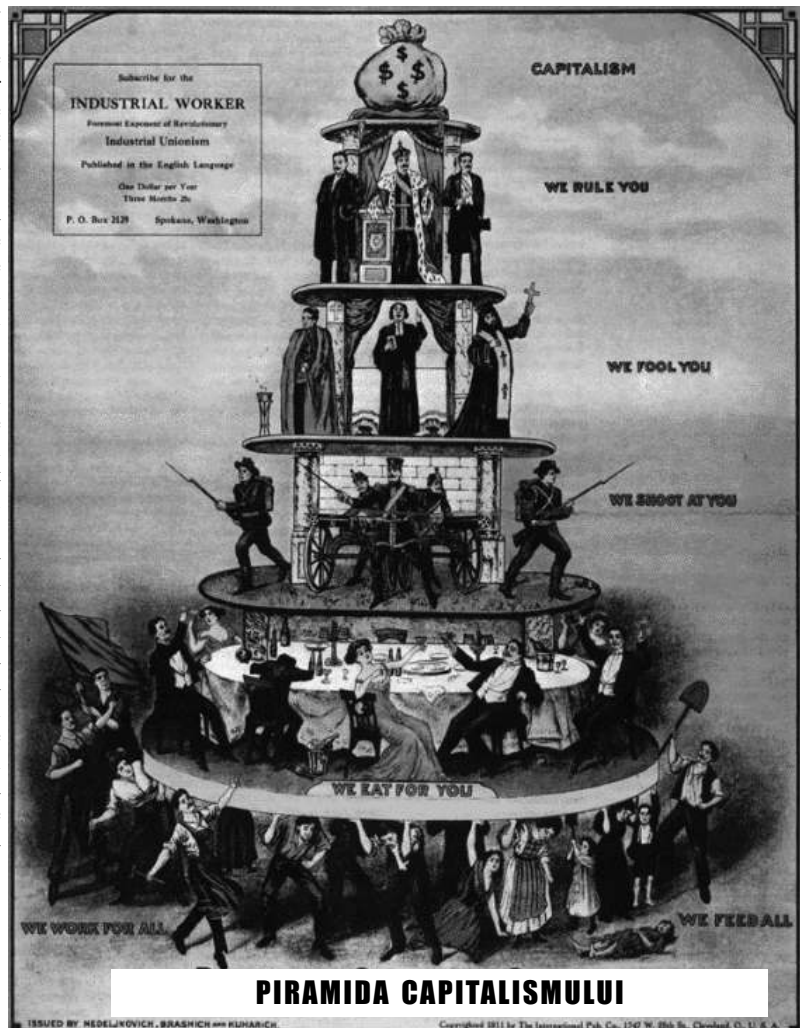
Începând cu anul 1890 ziua de 1 Mai s-a sărbătorit în toate țările căpătând semnificația pe care i-a dat-o forța proletariatului prin numărul, dreptatea cauzei și idealurile sfinte ale libertății, egalității și fraternității. În anul 1890, spre mândria muncitorimii române, a celor peste 300 mii de lucrători din care peste 70 mii erau muncitori s-a sărbătorit pentru prima dată **Ziua Muncii în România**. De atunci ziua de 1 Mai se sărbătorește fără întrerupere în țara noastră ca un omagiu al muncii, cu speranța dată de convingerea într-un viitor în care munca poate asigura libertate și egalitate. În acea primă duminică de Mai a anului 1890 muncitorii din București se îndreptau spre sediul organizației lor, situat pe strada Academiei la nr. 24 cântând „Deșteaptă-te române” și recitind poezia socialistului Constantin Mille:

„E sărbătoarea Muncii
Pe care-o prăznuiesc
De-a valma muncitorii
Pe globul pământesc;
E sărbătoarea Muncii
Și-al muncii strașnic grai

Deci, ție salutare
Întâiule de Mai.”

În anii regimului socialist ziua de 1 Mai a fost zi de sărbătoare, de trecere în revistă a ceea ce s-a înfăptuit de și în folosul membrilor societății. În prezent ziua de 1 Mai trebuie să recapete semnificațiile tradiției muncitorești de luptă pentru drepturi, de a răspunde organizat degradării nivelului de trai din România. Restaurația capitalistă în România, criza grea care lovește în

păturile sărace ale societății românești nu trebuie să umbrească o tradiție de secole. De Armindenii sărbătorim renașterea naturii. De 1 Mai muncitorimea trebuie să-și amintească tradiția de luptă pentru apărarea drepturilor sale fundamentale la viață și muncă. Acum este nevoie de solidaritate și unire. Ziua de 1 Mai este sărbătoare a primăverii și sărbătoare a muncii pentru aceia ce nu au altă alternativă.

„Oameni liberi – oameni din fabrici, din ateliere, din mine, din birouri, din laboratoare, din școli și biblioteci – oameni din toată lumea, uniți-vă sub semnul muncii și al libertății: uniți-vă, pentru binele vostru, al copiilor voștri, al lumii întregi!”

Tudor Teodorescu Braniște